

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

23 octombrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul lărgit în următoarea componență:
președinte
judecători

Timofti Vladimir
Toma Nadejda
Țurcan Anatolie
Cobzac Elena
Boico Victor

judecând, fără citarea părților la proces, recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 martie 2018, în cauza penală în privința lui

Spinei Sergiu XXXXX, născut la XXXXX, originar XXXXX, domiciliat în XXXXX.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. *Prima instanță: 31.05.2017-04.01.2018;*
2. *Instanța de apel: 05.02.2018-15.03.2018;*
3. *Instanța de recurs: 11.06.2018-23.10.2018.*

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 04 ianuarie 2018, procesul penal de învinuire a lui Spinei Sergiu în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 291 Cod penal a fost încetat, deoarece fapta acestuia constituie o contravenție.

Spinei Sergiu a fost recunoscut vinovat de săvârșirea contravenției prevăzute de art. 361 alin. (1) Cod contravențional și aplicată sancțiune contravențională sub formă de amendă în mărime de 10 unități convenționale, în sumă de 500 lei.

2. Pentru a pronunța sentința instanța a constatat că, Spinei Sergiu, deținând legal revolverul cu glonț de model „Nagan” cal. 762*25 mm, XXXXXși arma cu țeavă lisă de model „IJ-27-1C” cal. 12*76 mm, XXXXX, neglijând și demonstrând superficialitatea în raport de respectarea obligațiilor corespunzătoare fixate în prevederile art. 14 al. 1 și al. 2 al Legii privind regimul armelor și munițiilor cu destinație civilă nr. 130 din 08.06.2012, la fel și anexa nr. 3 al Legii sus menționate precum și prevederile pct. 42 din Hotărârea Guvernului nr. 293 din 23.04.2014 privind aprobarea Regulamentului cu privire la regimul armelor și munițiilor cu destinație specială care stabilesc, că titularul

dreptului de deținere a armelor letale și neletale supuse autorizării, are obligația de a păstra arma înscrisă în permisul de armă în condiții de securitate și de a nu permite accesul la ea al persoanelor neautorizate, iar păstrarea la domiciliu al deținătorului a armei se face în locuri special destinate, în seif metalic fixat de podea sau de perete, astfel încât să fie exclus accesul persoanelor neautorizate, fiind obligat să asigure integritatea armei, la data de 08 aprilie 2017, în intervalul de timp cuprins între orele 11:59 min. - 12:15 min., a admis păstrarea neglijentă a armelor respective în apartamentul nr. XXXXX din str. M. Costin XXXXX mun. Chișinău, fapt soldat cu sustragerea pe ascuns a acestora de către persoane necunoscute și urmat de pornirea de către SUP IP Rîșcani al DP mun. Chișinău la data de 08 aprilie 2017 a cauzei penale XXXXX.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate de către organul de urmărire penală în baza art. 291 Cod penal, după semnele calificative - *păstrarea neglijentă a armelor de foc și a munițiilor*, însă, prima instanță a considerat că, fapta comisă de inculpat urmează a fi încadrată în baza art. 361 alin. (1) Cod contravențional, constatând cu certitudine că, Spinei Sergiu, prin imprudență a încălcat regulile de deținere și port a armei individuale, manifestată prin neasigurarea integrității armei și excluderea accesului a persoanelor terțe la ea, aceasta fiind sustrasă de persoane necunoscute, de asemenea, comițând, inacțiunea prin nerespectarea modului stabilit de păstrare a armelor și munițiilor și anume în seif metalic fixat pe podea sau de perete.

3. Sentința a fost atacată cu apel de procuror, care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit, pentru prima instanță, prin care Spinei Sergiu să fie recunoscut culpabil în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 291 Cod penal și să-i fie aplicată o pedeapsă sub formă de amendă penală în mărime de 500 unități convenționale.

În motivare a invocat că, instanța de fond în mod eronat a apreciat circumstanțele cazului și probele administrate, ajungând la concluzia că fapta inculpatului cade sub incidența a două acte legislative cu aceiași putere juridică - Codul penal (art. 291) și Codul contravențional (art. 361 alin. (1)) și în conformitate cu prevederile art. 6 alin. 7 al Legii privind actele normative nr. 780 din 27.12.2001 aplicabile fiind prevederile actului posterior, în cazul de față a Codului contravențional, deoarece acesta a fost adoptat și a intrat în vigoare, ulterior Codului penal.

În opinia acuzării, instanța urma să ia în considerație că deși aceeași faptă, cade sub incidența a două acte normative, calificarea acțiunilor urmează a fi efectuată în raport cu caracterul prejudiciabil al urmărilor produse sau eventuale. În cazul contravenției prevăzute de art. 361 alin. 1 Cod contravențional este suficientă doar simpla constatare a încălcării prevederilor „Legii privind regimul armelor și al munițiilor cu destinație civilă” nr.130 din 08.06.2012, la fel și a anexei nr. 3 a Legii sus - menționate, precum și prevederilor pct. 42 din Hotărârea Guvernului nr.293 din 23.04.2014 „Privind aprobarea Regulamentului cu privire la regimul armelor și al munițiilor cu destinație civilă” fără survenirea vre-unei consecințe.

În speță, însă, ca urmare a imprudenței inculpatului, au fost comise de către terțe persoane, infracțiunile prevăzute de art. 186 și art. 290 Cod penal, precum și creată premiza comiterii de către acestea a unor alte acțiuni social periculoase cu folosirea

armelor sustrase, fapt, care incontestabil urmează a fi apreciate drept urmări grave și încadrate în baza art. 291 Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 martie 2018 a fost respins ca nefondat apelul declarat, cu menținerea hotărârii atacate fără modificări.

5. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a constatat, că instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, corect concluzionând asupra reîncadrării acțiunilor inculpatului Spinei Sergiu din art. 291 Cod penal, după semnele calificative - *păstrarea neglijentă a armelor de foc și a munițiilor* în baza art. 361 alin. (1) Cod contravențional, după semnele calificative - *încălcarea regulilor de deținere, port și transport al armei individuale*.

Instanța de apel, analizând componența de infracțiune prevăzută la art.291 Cod penal și circumstanțele speței, a conchis că, în acțiunile lui Spinei Sergiu nu se atestă elementele infracțiunii de păstrare neglijentă a armelor, și în acest sens, fiind reținute și prevederile art. 31 al Legii nr. 110 din 18 mai 1994 cu privire la arme, pct. 25 din Regulile cu privire la comercializarea, achiziționarea, păstrarea, portul, aplicarea, transportarea armelor individuale aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44 din 18.01.1995.

La fel, instanța de apel a considerat corectă concluzia primei instanțe, care a indicat că, atât potrivit prevederilor art. 291 Cod penal, cât și art. 361 alin. (1) Cod contravențional, latura subiectivă poate fi manifestată prin imprudență, astfel, că fapta comisă de către inculpat cade sub incidența a două acte legislative cu aceeași forță juridică și notificând art. 6 alin. 7 al Legii privind actele normative nr. 780 din 27.12.2001, a constatat că, Codul contravențional este un act legislativ ulterior Codului penal, deoarece Codul penal a fost adoptat la data de 18.04.2002, intrând în vigoare la data de 13.09.2002, iar Codul contravențional a fost adoptat la 24.10.2008 și intrat în vigoare la 31.05.2009. Prin urmare, în speță, urmează a fi aplicate prevederile contravenționale, or aceste acte legislative promovează soluții diferite, pentru aceeași faptă persoana poate fi atrasă atât la răspundere penală, cât și la răspundere contravențională.

În acest context, instanța de apel a subliniat că fapta lui Spinei Sergiu constituie în esență contravenția prevăzută de art. 361 alin. (1) Cod contravențional, de vreme ce nu au fost cauzate careva urmări prejudiciabile de pe urma inacțiunii acestuia, or, din cumulul de probe administrat la prezenta cauza penală nu sunt prezente date concrete, precum că prin încălcarea regulilor de deținere a armei și munițiilor de către inculpat, au fost create condiții pentru ca arma de foc să fi fost posibil de a fi folosită de către alte persoane, prin ce s-ar fi pus în pericol securitatea publică.

De asemenea, s-a menționat că linia de demarcare dintre infracțiunea prevăzută de art. 291 Cod penal și contravenția reglementată de art. 361 alin. (1) Cod contravențional este foarte sensibilă, iar atunci când există careva îndoieli cu privire la calificarea corectă a acțiunilor făptuitorului, instanțele urmează a se ghida de principiul „*in dubio pro reo*”, adică să trateze toate îndoielile în favoarea făptuitorului, cu aplicarea legii mai blânde, adică în speță a răspunderii contravenționale.

6. Decizia instanței de apel, pronunțată integral la data de 27 aprilie 2018, este atacată, cu recurs ordinar de către procuror, la 10 martie 2018, care, invocând temeiurile de drept prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. (6) și (12) Cod de procedură penală, solicită casarea totală a acesteia cu dispunerea rejudecării cauzei în instanță apel în alt complet de judecată.

În motivare relevă că, instanțele de judecată, în mod eronat au apreciat circumstanțele cazului și probele administrate, ajungând la concluzia că fapta inculpatului cade sub incidența a două acte legislative cu aceeași putere juridică - Codul penal (art. 291) și Codul contravențional (art. 361 alin. 1) și în conformitate cu prevederile art. 6 alin. 7 al Legii privind actele normative nr. 780 din 27.12.2001 aplicabile fiind prevederile actului posterior, în cazul de față a Codului contravențional, deoarece acesta a fost adoptat și a intrat în vigoare, ulterior Codului penal.

În opinia acuzării, instanța urma să ia în considerație că deși aceeași faptă, cade sub incidența a două acte normative, calificarea acțiunilor urmează a fi efectuată în raport cu caracterul prejudiciabil al urmărilor produse sau eventuale, or, în cazul art. 361 Cod contravențional prevede răspunderea pentru „încălcarea regulilor de deținere, port și transport al armei individuale și a munițiilor aferente”, pe când fapta prevăzută de art. 291 Cod penal - pentru „păstrarea neglijentă a armelor de foc și munițiilor”.

Prin urmare, instanțele de judecată nu au ținut cont de acțiunile și comportamentul inculpatului în momentul producerii faptului infracțional, or:

– în primul rând dânsul avea obligația legală a asigura păstrarea corespunzătoare a armelor de foc deținute legal, conform normelor impuse de către stat, instituite anume în vederea excluderii cărorva consecințe grave ale utilizării necorespunzătoare a acestora;

– în altă ordine de idei, el în mod conștient a încălcat acele obligații impuse dânsului de lege, cu atât mai mult că, însuși el confirmă atitudinea sa neglijentă și chiar criminală, chiar și prin faptul că a lăsat „deschisă ușa apartamentului, iar din coridorul scării se vedea arma de vânătoare”, ceea ce în mod repetat dovedește acea neglijență criminală, în sensul normei penale admise și manifestate de Spinei Sergiu Vasile.

Totodată, recurentul menționează că, în speță, nu sunt aplicabile prevederile art. 6 și art.7 al Legii cu privire la actele normative, deoarece nu există careva concurență între actele normative ce ar pune la dubiu modalitatea de interpretare și aplicare a acestora, odată ce sunt analizate și expuse două fapte distincte, deoarece conform art. 116 alin. (1) Cod de procedură penală, normă generală se consideră norma penală care prevede două sau mai multe fapte prejudiciabile, iar normă specială - norma penală care prevede numai cazurile particulare ale acestor fapte, iar alin. (2) prevede că, în cazul concurenței dintre norma generală și cea specială, se aplică numai norma specială.

7. Judecând recursul ordinar în baza actelor din dosar, Colegiul lărgit consideră că acesta urmează a fi admis din următoarele considerente.

Conform prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța de recurs este în drept să admită recursul, să caseze total

decizia atacată și să dispună rejudecarea de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Potrivit art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel. Alin. (4) și (5) al aceleiași norme, prevede că în vederea soluționării apelului, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor, pronunțându-se asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Conform cerințelor art. 414 Cod de procedură penală, chestiunile de drept, asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel, sunt: dacă fapta reținută ori imputată a fost săvârșită ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și, dacă da, în ce împrejurări a fost comisă, dacă probele au fost apreciate corect de prima instanță prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

La chestiunile de drept se referă cele ce țin de următoarele: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just; dacă normele de drept procesual, penal, administrativ ori civil au fost corect aplicate. În cazul în care s-ar constata încălcări ale prevederilor legale referitor la ele, hotărârea instanței de fond urmează a fi desființată cu rejudecarea cauzei.

În acest sens sunt relevante și prevederile punctului 22.2 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 22 din 12 decembrie 2005 „Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel”, cu modificările ulterioare, care stipulează că: „...în decizie se expune concluzia generală a instanței pe marginea apelului și temeiurile de fapt și de drept, motivele adoptării soluției respective. Instanța de apel este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor indicate în apel. Nerespectarea acestor cerințe echivalează cu nerezolvarea fondului apelului”.

Prin urmare, decizia instanței de apel, conform art. 417 Cod de procedură penală, trebuie să cuprindă fapta constatată de prima instanță și conținutul dispozitivului sentinței, fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date. Potrivit cerințelor aceluiași articol, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată a fost săvârșită ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări a fost comisă, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

Totodată, instanța de recurs menționează, că potrivit art. 93 alin. (1) și alin. (2) Cod de procedură penală, probele sunt elemente de fapt dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenței sau inexistenței infracțiunii, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăției, precum și la stabilirea altor împrejurări importante pentru justa soluționare a cauzei, și în calitate de probe în procesul penal se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor

mijloace: 1) declarațiile bănuțitului, învinutului, inculpatului, ale părții vătămăte, părții civile, părții civilmente responsabile, martorului; 2) raportul de expertiză, etc.

Conform art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, toate probele administrate în cauza penală vor fi verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv. Verificarea probelor constă în analiza probelor administrate, coroborarea lor cu alte probe, administrarea de noi probe și verificarea sursei din care provin probele, în conformitate cu prevederile prezentului cod, prin procedee probatorii respective, iar în conformitate cu art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludentii, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor.

Analizând decizia recurată, Colegiul lărgit conchide că, instanța de apel a ignorat prevederile indicate supra, deoarece judecând cauza în ordine de apel nu a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate, a menținut concluziile aberante ale primei instanțe: *„Instanța de fond just a reținut că atît potrivit prevederilor art. 291 Cod penal, cît și art. 361 al. (1) Cod contravențional, latura subiectivă poate fi manifestată prin imprudență. Astfel, se constată că fapta comisă de către inculpat cade sub incidența a două acte legislative cu aceeași forță juridică.*

În conformitate cu art. 6 al. 7 al Legii privind actele normative nr. 780 din 27.12.2001, în cazul în care între două acte legislative cu aceeași forță juridică apare un conflict de norme ce promovează soluții diferite asupra aceluiași obiect al reglementării, se aplică prevederile actului posterior.

Astfel, se constată că Codul penal a fost adoptat la data de 18.04.2002, intrând în vigoare la data de 13.09.2002, iar Codul contravențional a fost adoptat la 24.10.2008 și intrat în vigoare la 31.05.2009. În acest sens se constată că Codul contravențional este un act legislativ ulterior Codului penal și potrivit regulii enunțate urmează a fi aplicate în speță prevederile contravenționale, or aceste acte legislative promovează soluții diferite, pentru aceeași faptă persoana poate fi atrasă atît la răspundere penală, cît și la răspundere contravențională.” (f.d.147)

De asemenea, nu este clară concluzia instanței de apel, și anume: *„Urmează de subliniat că linia de demarcare dintre infracțiunea prevăzută de art. 291 Cod penal și contravenția reglementată de art. 361 alin. (1) Cod contravențional este foarte sensibilă, iar atunci când există careva îndoieli cu privire la calificarea corectă a acțiunilor făptuitorului, instanțele urmează a se ghida de principiul „in dubio pro reo”, adică să trateze toate îndoielile în favoarea făptuitorului, cu aplicarea legii mai blânde, adică în speță a răspunderii contravenționale.” (f.d.148)*

Colegiul lărgit menționează că, art. 1 alin. (2) Cod penal, stipulează că, Codul penal este actul legislativ care cuprinde norme de drept ce stabilesc principiile și dispozițiile generale și speciale ale dreptului penal, determină faptele ce constituie infracțiuni și prevede pedepsele ce se aplică infractorilor. Această definiție are la bază prevederile art.72 alin. (3) lit. n) din Constituția, conform cărora prin lege organică se reglementează infracțiunile, pedepsele și regimul executării acestora.

Potrivit art. 6 alin. (1) Cod penal, persoana este supusă răspunderii penale și pedepsei penale numai pentru fapte săvârșite cu vinovăție, iar art.14 alin. (1) Cod penal definește noțiunea de infracțiune, care este o faptă (acțiune sau inacțiune)

prejudiciabilă, prevăzută de legea penală, săvârșită cu vinovăție și pasibilă de pedeapsă penală.

Din materialele cauzei penale, instanța de recurs reține că, acțiunile inculpatului au fost încadrate de către organul de urmărire penală în baza art. 291 Cod penal, după semnele calificative - *păstrarea neglijentă a armelor de foc și a munițiilor*, însă, prima instanță a recalificat fapta comisă de inculpat în baza art. 361 alin. (1) Cod contravențional, după semnele calificative - *încălcarea regulilor de deținere, port și transport al armei individuale*, soluția, fiind menținută de către instanța de apel, fără a analiza probelor administrate la dosar, prin prisma art. 101 Cod de procedură penală.

În această ordine de idei, Colegiul lărgit consideră necesar de a menționa că, **obiectul juridic special** al infracțiunii prevăzute de art. 291 Cod penal îl constituie securitatea publică în sfera de comportare cu armele de foc și munițiile, iar latura obiectivă a infracțiunii are caracter alternativ ale acțiunii prejudiciabile, care sunt: a) *păstrarea neglijentă a armelor de foc și a munițiilor*; b) transmiterea armelor de foc sau a munițiilor altor persoane.

Păstrarea neglijentă a armelor de foc și a munițiilor constă în încălcarea regulilor de păstrare a armelor de foc și a munițiilor cu destinație civilă și Hotărârea Guvernului nr. 293 din 23.04.2014 privind aprobarea Regulamentului cu privire la regimul armelor și munițiilor cu destinație civilă.

Sub incidența art.291 Cod penal cad doar acele încălcări ale regulilor de păstrare a armelor de foc și a munițiilor care au creat condiții de folosire a acestora de către alte persoane. Aceasta se exprimă prin faptul că, proprietarul sau deținătorul legal al armelor de foc sau al munițiilor nu a întreprins destule măsuri care ar exclude accesul altor persoane la arma de foc sau muniții.

Păstrarea neglijentă a armelor de foc și a munițiilor, precum și transmiterea acestora altor persoane constituie componența de infracțiune prevăzută de art. 291 Cod penal, atât în cazul în care în urma acestor acțiuni sau inacțiuni au survenit urmări (consecințe) grave, cât și în lipsa unor asemenea consecințe.

Latura subiectivă a infracțiunii menționate se caracterizează prin imprudență exprimată în neglijență (în prezența modalității de păstrare a armelor de foc sau a munițiilor) sau prin intenție directă (în prezența modalității de transmitere a armelor de foc sau a munițiilor).

Reieșind din cele expuse supra, Colegiul lărgit consideră că, instanțele de fond pripit au ajuns la concluzia că în acțiunile inculpatului Spinei Sergiu nu sunt întrunite elementele infracțiunii prevăzute de art. 291 Cod penal, or, din materialele cauzei se reține că, Spinei Sergiu deținea legal arme de foc, însă a admis păstrarea neglijentă a acestora în apartamentul pe care îl închiria pe perioada efectuării lucrărilor de reparație la domiciliul său, deoarece armele au fost sustrate pe ascuns de către persoane necunoscute, în momentul când Spinei Sergiu a lăsat descuiată ușa apartamentului pe o perioadă de 15-20 min. și a plecat din apartament.

De asemenea, Colegiul lărgit atrage atenția și asupra faptului că, principiul „*in dubio pro reo*” la care s-a referit instanța de apel, nu este aplicabil în speța dată, or, ***in dubio pro reo*** exprimă principiul juridic conform căruia, îndoiala (de exemplu, din

cauza insuficientelor de probe) acuzatorului, devine favorizantă inculpatului sau persoanei acuzate (reo).

Aplicarea acestui principiu juridic protector (in dubio pro reo) este strâns legată de principiul legalității, astfel că, pentru a judeca pe cineva în vreun sediu penal, comportamentul său ar trebui să fie cuprins ca penalizant de vreuna din legile deja existente la momentul procesului. În cazul în care, posterior, articolul de lege, incriminant, agravează, suavizează (ușurează) sau abrogă pedeapsa, nu trebuie să se aplice legea, conformă cu vigoare ei la data faptelor din proces, ci se aplica aceea dintre ele care îi este cea mai favorabilă acuzatului „în această ipoteză, ne aflăm în prezența retroactivității legii penale”.

Deci, concluziile instanțelor de fond precum că, legea contravențională este mai favorabilă legii penale, indicând că, Codul contravențional în speță prevalează față de Codul penal, Colegiul lărgit le consideră concluzii ce nu pot justifica adoptarea soluției pronunțate, fiind eronate în esența sa.

Din considerentele menționate, Colegiul lărgit conchide că soluția adoptată de către instanța de apel este contrară prevederilor legale, astfel, instanța de apel, judecând cauza dată, a comis eroarea de drept prevăzută în art. 427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală, la care se face referire în recurs, eroare ce nu poate fi corectată de către instanța de recurs, deci există temeiul de casare a soluției adoptate de către instanța de apel.

Reieșind din aceste circumstanțe, Colegiul lărgit consideră necesar a casa total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 martie 2018, cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în strictă conformitate cu prevederile legale.

La rejudecarea cauzei, instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care stabilește procedura de rejudecare și limitele acesteia, să se pronunțe în modul convenit și în strictă conformitate cu prevederile legale asupra motivelor indicate în apelul declarat, să cerceteze, să verifice și să aprecieze profund probele administrate pe parcursul procesului penal în strictă conformitate cu cerințele legii, să le dea apreciere convenită cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe examinate, să-și argumenteze clar concluziile sale în decizia adoptată, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, de practica unitară în acest domeniu, de practica relevantă a CtEDO, să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată.

8. În conformitate cu art. 434, art.435 alin.(1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul lărgit,

DECIDE:

Se admite recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, se casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 martie 2018, în cauza penală în privința lui **Spinei Sergiu XXXXX**, și se dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată.
Pronunțată integral la data de **22 noiembrie 2018**.

Președinte	Timofti Vladimir
Judecător	Toma Nadejda
Judecător	Țurcan Anatolie
Judecător	Cobzac Elena
Judecător	Boico Victor